

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 483/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. S. R., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, B. R., N. R. a S. R., všetky bytom B., zastúpených advokátom JUDr. P. C., P., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2, základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2, čl. 149 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012, postupom Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 70/13, postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 57/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 65/13 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. S. R., B. R., N. R. a S. R. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť Mgr. S. R., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, B. R., N. R. a S. R., všetky bytom B. (ďalej aj „sťažovateľ“, „sťažovateľky“ a „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2, základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2, čl. 149 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ (ďalej len „úrad inšpekčnej služby“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012, postupom Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 70/13, postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 57/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 65/13.

V sťažnosti sťažovatelia uviedli, že sťažovateľ 17. júna 2012 podal trestné oznámenie na príslušníkov polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. (ďalej len „policajti“), ktorí v trestnej veci neskôr vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 4 T 31/2011 v období od 23. augusta 2010 do 31. augusta 2010 postupovali „*spôsobom odporujúcim zákonu*“. Podľa názoru sťažovateľov policajti vykonali domovú prehliadku, ako aj prehliadku iných priestorov a pozemkov nezákonne, bezdôvodne obmedzili osobnú slobodu sťažovateľiek a predviedli ich na políciu. Sťažovatelia uviedli, že trestné oznámenie sťažovateľa úrad inšpekčnej služby uznesením sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012 z 28. septembra 2012 odmietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 70/13-5 z 21. februára 2013 zamietla.

Sťažovatelia ďalej argumentovali takto:

„Sťažovateľ dáva do pozornosti skutočnosť, že vyšetrovateľ nevykonával žiadne doplnenie oznámenia poškodeného a toho ani nebol vypočutý, tak ako mu to ukladá zákon a taktiež ani nevypočul sťažovateľky ad 2, 3, 4...

Dňa 7. 12. 2012 sťažovateľ požiadal Generálnu prokuratúru SR o vykonanie dohľadu nad vyšetrowaním a prokurátorským dozorom.

Dňa 16. 1. 2013 GP SR sťažovateľovi oznámila, že jeho podanie bolo postúpené na KP Prešov z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti.

Dňa 4. 2. 2013 pod sp. zn. 1 Kn 57/13 KP Prešov oznámila sťažovateľovi ad 1, že prešetrila podanie sťažovateľa a zaujala k nemu stanovisko, v ktorom konštatovala prietahy v konaní. Zároveň oznámila sťažovateľovi ad 1, že predmetnú trestnú vec uznesením prikázala na vykonávanie dozoru nad zachovaním zákonnosti v prípravnom konaní Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou.

Dňa 14. 2. 2013 sťažovateľ podal námietku zaujatosti proti všetkým prokurátorom Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou a osobitne proti okresnému prokurátorovi OP vo Vranove nad Topľou JUDr. Š. z dôvodu jeho zaujatosti voči osobe poškodeného (sťažovateľ ad 1) ako aj pre jeho pomer k prejednávanej veci (okresný prokurátor OP Vranov nad Topľou podal na sťažovateľa ad 1 na Okresný súd Humenné v trestnej veci sp. zn. 4 T 31/2011 obžalobu).“

Sťažovateľ ďalej uviedol, že okresný prokurátor okresnej prokuratúry uložil pokyn vyšetrovateľovi úradu inšpekčnej služby, aby mu umožnil nazrieť do spisu, ale až potom, ako rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva „na spravodlivý súdny proces“. Podľa tvrdenia sťažovateľa tento 13. marca 2013 nazrel do vyšetrovacieho spisu úradu inšpekčnej služby a zistil, že v tejto veci neboli zabezpečené všetky relevantné dôkazy. Následne 14. marca 2013 sťažovateľ žiadal krajskú prokuratúru, aby mu bolo doručené rozhodnutie, ktorým bola táto vec prikázaná na výkon dozoru okresnej prokuratúre.

Sťažovateľ tvrdil, že 1. apríla 2013 podal na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, pričom táto prokuratúra mu listom z 9. apríla 2013 oznámila, že takýto postup neprichádza do úvahy. Sťažovateľ však vyslovil

názor, že generálna prokuratúra mala konať, aj keď bolo trestné konanie v tejto veci v štádiu tzv. predprípravného konania, teda nedošlo ani k začatiu trestného stíhania vo veci trestného činu. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor, že odmietnutím jeho trestného oznámenia bol porušený zákon „v prospech podozrivých osôb“, a preto podľa neho bol dôvod na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku.

Podľa udania sťažovateľa generálna prokuratúra listom č. k. IV/1 Gn 65/13-7 z 22. apríla 2013 odložila jeho opakovaný podnet ako nedôvodný a ešte predtým 8. apríla 2013 krajská prokuratúra vydala príkaz, ktorým daná vec nebola odňatá okresnej prokuratúre. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ dodal, že *„existujú jednoznačné a objektívne dôvody, pre ktoré mala byť vec dozoru na zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní jednoznačne odňatá Okresnej prokuratúre Vranov nad Topľou a pridelená inej vecne príslušnej prokuratúre“*.

Sťažovateľ dodal, že 11. júna 2013 mu bol doručený list krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 57/13-22 z 28. mája 2013, ktorým *„s konečnou platnosťou, bez prijatia opatrení podnet sťažovateľa ad 1 odložila ako nedôvodný“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľa žiadali, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Konaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Úradom inšpekčnej služby, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Krajskej prokuratúry Prešov a Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou v súvislosti s vyšetrovaním trestnej veci vedenej na MV SR, SKIS, ÚIS Východ pod sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012 a v súvislosti s vykonávaním dozoru a dohľadu nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vedených pod sp. zn. 1 Pn 70/13 na OP Vranov nad Topľou, sp. zn. 1 Kn 57/13 vedenej na KP Prešov a sp. zn. IV/1 Gn 65/13 vedenej na GP SR ústavné práva sťažovateľov ad 1 - 4 na zaručenie základných práv a slobôd bez ohľadu na pohlavie,... rod alebo iné postavenie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy, ústavné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy, ústavné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy, ústavné právo na spravodlivé súdne konanie a vyjadrenie sa

k všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a ústavné právo na ochranu chránených záujmov fyzických osôb Prokuratúrou Slovenskej republiky podľa čl. 149 ods. 1 Ústavy porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky

- zakazuje MV SR, Úradu inšpekčnej služby, Generálnej prokuratúre SR, Krajskej prokuratúre Prešov, Okresnej prokuratúre vo Vranove nad Topľou porušovať ústavné práva sťažovateľov

- zrušuje uznesenie OP Vranov nad Topľou sp. zn. 1 Pn 70/13-5, zo dňa 21. 2. 2013 a uznesenie vyšetrovateľa ÚIS, MV SR, SKIS sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012 zo dňa 28. 9. 2012

- prikazuje kompetentným orgánom MV SR a GP SR vo veci konať a rozhodnúť

- priznáva sťažovateľom podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky finančné zadosťučinenie vo výške:

sťažovateľ ad 1 1 EURO (slovom jeden EURO)

sťažovateľ ad 2, 3, 4 po 500 EUR (slovom päťsto EUR). “

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K námietkam sťažovateľiek o porušení ich práv postupmi úradu inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba alebo právnická osoba môžu uplatniť námietku porušenia svojich základných práv a slobôd, avšak okrem iného sa vyžaduje, aby boli vo vzťahu s účastníkom konania (II. ÚS 191/04, III. ÚS 117/08), v opačnom prípade fyzická osoba alebo právnická osoba nie sú oprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti.

V namietanom prípade bolo jednoznačne preukázané, že žiadna zo sťažovateľiek nebola ani oznamovateľkou trestného činu, ani autorkou žiadneho z podnetov podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Je nepochybné, že osobou, ktorá podala trestné oznámenie a ktorá iniciovala preskúmanie zákonnosti a postupu orgánov činných v trestnom konaní, bol len sťažovateľ.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú zjavne neoprávnenými osobami.

K námietkam sťažovateľa o porušení jeho práv postupmi úradu inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry

Predmetom sťažnosti v tejto časti sú námietky sťažovateľa o porušení čl. 12 ods. 2, jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, ako aj čl. 149 ods. 1 ústavy postupom úradu inšpekčnej služby v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 70/13, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 57/13 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 65/13.

Sťažovateľ namietal pochybenia označených orgánov verejnej moci v súvislosti s podaním trestného oznámenia na policajtov, ktorí v inej trestnej veci, v ktorej bol sťažovateľ odsúdený, vykonávali úkony, o ktorých sa domnieval, že boli vykonané nezákonne. Sťažovateľ vyslovil názor, že nemalo dôjsť k odmietnutiu tohto trestného oznámenia, ale orgány činné v trestnom konaní mali vo veci vedenej na úrade inšpekčnej služby pod sp. zn. ČVS: SKIS-185/OISV-V-2012 zabezpečiť všetky potrebné dôkazy, na základe ktorých by bolo začaté trestné stíhanie vo veci. Sťažovateľ je presvedčený, že existoval dôvod na začatie trestného stíhania, ale aj napriek tomu bolo jeho trestné oznámenie odmietnuté, pričom tento postup neskôr na základe jeho podnetov odobrili aj orgány prokuratúry.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu

podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 277/09).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „podávateľ podnetu“), ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre ak nie je ďalej ustanovené inak, nadriadený prokurátor je oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh.

Podľa judikatúry ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, I. ÚS 112/06, III. ÚS 366/2013). Podnet, ako aj opakovaný podnet zakladajú povinnosť príslušného prokurátora, resp. nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Ústavný súd už vyslovil právny názor, že vynechanie opakovaného podnetu, ale aj ďalšieho opakovaného podnetu ako právneho prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (obdobne I. ÚS 186/05, III. ÚS 112/2012, III. ÚS 56/2013).

Aplikujúc princíp subsidiarity na prerokúvanú vec sťažovateľa v tejto časti sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutia úradu inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry, ako ani odpoveď krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 57/13-22 z 28. mája 2013, ktorá zatiaľ ako posledná preskúmala postup vyšetrovateľa a podriadeného prokurátora.

V sťažnosti sťažovateľ síce uvádzal, že na základe jeho podnetov konala vo veci aj generálna prokuratúra. V tejto súvislosti však ústavný súd zistil, že reakcie generálnej prokuratúry boli buď informatívneho charakteru, keď sťažovateľovi bolo oznámené postúpenie jeho podnetu na vybavenie podriadenej prokuratúre (č. k. IV/1 Gn 65/13-4 zo 16. januára 2013), alebo poučného charakteru, keď generálna prokuratúra poučila sťažovateľa o nemožnosti postupu podľa § 363 a nsl. Trestného poriadku (č. k. IV/1 Gn 532/13-3 z 9. apríla 2013), alebo aj mali povahu vybavenia opakovaného podnetu, ale len vo vzťahu k parciálnym námietkam sťažovateľa, nie však k postupu vyšetrovateľa a prokurátora (pred začatím trestného stíhania) tak, ako to sťažovateľ opísal v sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh nepochybne vyplýva, že proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra. Na základe sťažovateľovho podnetu krajská prokuratúra v liste č. k. 1 Kn 57/13-22 z 28. mája 2013 sťažovateľovi oznámila, že spisový materiál úradu inšpekčnej služby a dozorového spisu okresnej prokuratúry preskúmala komplexne v kontexte jeho námietok.

Na tomto mieste ústavný súd opäť pripomína, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu.

V spojitosti s uvedeným ústavný súd zastáva názor, že pred jeho právomocou preskúmať namietané postupy orgánov verejnej moci je sťažovateľ povinný vyčerpať právny prostriedok na ochranu svojich práv v podobe opakovaného (prípadne ďalšieho opakovaného) podnetu, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Využitie tohto právneho prostriedku umožňuje sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc nadriadeného prokurátora (generálneho prokurátora Slovenskej republiky) záväzným pokynom nariadiť prijatie efektívnych opatrení v predmetnej veci, ak by na základe podania

sťažovateľa dospel k záveru, že predchádzajúci postup na veci zúčastnených orgánov verejnej moci bol v rozpore so zákonom (obdobne II. ÚS 164/2013).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

Osobitne k právnemu zastúpeniu sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že obsahuje údaj o zastúpení sťažovateľov advokátom, nespĺňa jednu z náležitostí kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovenú v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Citované zákonné ustanovenie procesného poriadku (vo vzťahu k iným právnym predpisom ide o predpis *lex specialis*) vymedzuje nevyhnutné náležitosti právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom, ktoré musia byť splnené a ktoré nie je možné zmluvne ani inak obmedziť (obdobne napr. I. ÚS 339/2012, III. ÚS 530/2012).

Ústavný súd zistil, že predložená sťažnosť neobsahuje zákonom o ústavnom súde predpísanú náležitosť, a to riadne, akceptovateľné splnomocnenie pre účely zastupovania sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom.

Sťažnosť, ako aj splnomocnenie pre advokáta síce obsahujú údaj o tom, že tento advokát zastupuje sťažovateľov pred ústavným súdom, avšak ani sťažnosť, ani

splnomocnenie nie sú signované právnym zástupcom, čo vyvoláva pochybnosti o tom, či právny zástupca splnomocnenie prijal.

V tomto smere sa žiada dodať, že preukázanie zastúpenia riadnou plnou mocou pre účely konania pred ústavným súdom nie je len formálnou náležitosťou sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu to vyplýva nielen z príslušnej osobitnej právnej úpravy, ale aj charakteru konania pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu je potrebné sťažnosť sťažovateľov označiť za takú, ktorá neobsahuje jednu z označených obligatórnych náležitostí. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, nepovažoval za právne významné vyzývať sťažovateľov na odstránenie tohto nedostatku podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013